

der ingen Ting at sige. Jeg maa sige, at det var i Grunden Tilfældet allerede i 1882, da Spørgsmaalet dengang var oppe, men Spørgsmaalet havde dengang antaget Karakteren af et Etikettespørgsmaal, og det var den nærmeste Grund, hvorfor det var saa meget vanskeligt da at faae Spørgsmaalet ordnet. Alt dette er nu borte, nu staar Spørgsmaalet rent finantsielt, og jeg siger, under andre Forhold vilde det være ret uinteressant, hvilken Vej man vælger. Thi hvad vil Følgen blive af at paalægge Universitetet et Laan? Ikke Andet, end at dets Prioriteter blive pantsatte, og naar Laanet er indfriet, ville disse Arveafgifts-afgifter, Tiender o. s. v., den faste Formue gaa over fra Kvæsturens Bestyrelse til Finantsministeren; det er et rent og purret Skuffespørgsmaal. Som sagt, under andre Forhold vilde det være Flertallet ret ligegyldigt, men under de nuværende Forhold synes vi ikke, at der for vort Bedkommende er særlig Opfordring til at lade de Fonds, der nu bestyres af en særlig Administration, gaa ind under Finantsministerens Administration. Det har almindelige konstitutionelle Grunde for sig, thi medens der dog under en særlig Bestyrelse er nogen Sikkerhed for, at Midlerne ikke anvendes paa anden Maade, have vi dog i de senere Aar set, at hvad der er under den almindelige Finantsbestyrelse, har i Virkeligheden Bevillingssmyndigheden grumme lidt Raadighed og Magt over og meget liden Sikkerhed for, at det ikke anvendes paa en forkert Maade. Nu tror jeg ganske vist, at det ikke vilde ske strax, men efter de Erfaringer, vi have gjort, maa man være betænkelig ved at lade saadanne Fonds uden videre gaa over i Statskassen, uden at have Sikkerhed for, hvorledes Administrationen bliver, og dette gælder ganske særlig med Hensyn til disse Midler. Der er nemlig en Del af Universitetets Midler, som det nok kan være af Interesse at faae ordnede eller bestyrede paa en anden Maade. Jeg skal f. Ex. nævne Tienderne, som der kunde være Grund til at afløse, og der kunde ogsaa være andre Afgifter, som det kunde være ønskeligt at faae afløste. Men dersom man lod disse Afgifter gaa ganske rolig ind under den almindelige Finantsbestyrelse uden at faae nogen Sikkerhed og uden at træffe Bestemmelser vedrørende Afløsningen og mange andre Forhold, frygter jeg for, ja, jeg tror det temmelig sikkert, at Raadigheden derover vilde gaa tabt, at enhverformodt Indflydelse og Magt med Hensyn til disse Midlers Bestyrelse og Afløsning i Fremtiden, dersom man nogenstunde vilde komme til Afløsning, vilde forsvinde.

Derfor mener Flertallet ikke, at der er nogenformodt Fordel ved at faae denne Omflytning fra den ene Klasse til den anden foretaget. Ivertimod mener man, at det har baade konstitutionelle og praktiske Betæneligheder at gaa ind derpaa, uden man forud har sikret sig, hvorledes disse Midlers Anvendelse og Bestyrelsen skal foregaa i Fremtiden. Dette Spørgsmaal bragte det ærede Medlem i Forbindelse med selve Ordningen af Universitetets Forhold, en Reform af Universitetet, men dermed staar det aabenbart ikke i nogenformodt Forbindelse. Spørgsmaalet om Universitetets Reform staar ret nøie i Forbindelse med andre Bevillinger, navnlig til Bønninger, men der foreligger jo nu et Lovforslag derom, og derigjennem har Folkethinget fuldstændig Magt til paa disse Omraader at sætte sin Villie igjennem, men at der skulde naaes Noget ved, at Universitetets Formue ligger i den ene eller anden Klasse, om det dækker sit Understud ved dertil optagne Laan og pantsætter sine Effekter til Finantsbestyrelsen eller direkte faaer Pengene af denne, formaa vi ikke at indse, hvorimod vi ikke kunne skjule, at dette kan medføre visse konstitutionelle Farer i Dieblisset, saa at vi derfor ikke kunne gaa med til det. En lignende Betragtning, nemlig at det hviler paa en vistnok ikke rigtig Opfattelse af den vedkommende Sags konstitutionelle Betydning, gælder det andet Forslag, der er stillet af det samme ærede Mindretal. Det ærede Mindretal har nemlig stillet Forslag om at negte 2det Bidraget til Opførelsen af Kunstmuseet, idet der er bemærket, at da Kunstmuseet i Fjor blev bevilget, var det selvfølgelig under den Forudsætning, som alle Bevillinger hvile paa, nemlig at der kom en lovlig Finantslov, men da det ikke desto mindre er opført af Ministeren, uden at man har afventet en saadan, vilde det være nødvendigt for Thinget i Aar at negte Forskættelsen af den Bevilling, man i Fjor stemte for, for derigjennem at nedlægge den fornødne Protest eller tage Forbehold imod den stedfundne ulovlige eller uhjemlede Paabegyndelse af Kunstmuseet, idet det, hvis man ikke gjorde det, maatte siges, at man billigede, hvad Ministeren havde gjort, og altsaa godkjendte en Handling, der stred imod Grundlovens Bestemmelser vedrørende Finantsloven. Dette er som sagt efter Flertallets Mening en urigtig Opfattelse, fordi der nemlig ved Afstemningen over 2det Bidrag paa Finantslovsforslaget ikke kan være Tale om enten at billige eller misbillige, hvad der er sket ved Anvendelsen af det 1ste Bidrag. Afstemningen over det 2det Bidrag er, ligesom naar